WHEN SHE UNRAVELS

GABRIELLE SANDS

WHEN SHE UNRAVELS

VALENTINA MENEDÉKE

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Gabrielle Sands: *When She Unravels*
First published in 2022 by Gsands Publishing

Fordította
Nimila Zsolt

Szerkesztette
Bodnár Alexandra

Borítóterv
Steamy Design

ISBN 978-963-636-964-4

Minden jog fenntartva

Copyright © Gabrielle Sands 2022
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Nimila Zsolt 2026

1. fejezet

VALENTINA

MAMMA TIZENNYOLC ÉVESEN ment hozzá New York egyik legbefolyásosabb *don*jához. Az ilyen házasságok sosem könnyűek, de mindenki egyetértett abban, hogy hozzá tökéletesen illett a szerep. Higgadtan viselt mindent, ami Papà miatt zúdult rá, és emiatt megbízható, kitartó, a végletekig rendíthetetlen asszonyként emlegették. Ahogy a neve is – Pietra – sziklát jelent olaszul.

Hozzá hasonlóan engem is tökéletes maffiafeleségnek neveltek, de a Lazaróval kötött házasságomban én máris omladozom. Ha édesanyám gránitból van, én habkőből. Az alagsorunkban töltött minden egyes este újabb darabot morzsol le rólam.

Hamarosan semmi sem marad belőlem.

Elszakítom a tekintetem a jegygyűrűmről, és körbepillantok. Mindig is úgy éreztem, hogy a La Trattoria magánterme túlzottan hivalkodó. Az otromba luxusba belepirulna egy tisztességes ember, de ilyen nemigen kerül a vastag faajtókon belülre. Kék selyemtapéta, stukkózott mennyezet, háromszintes csillár és az a nevetséges padló. Gránitból, márványból és travertinből

készült, finoman cizellált virágminta. A padló önmagában többe került, mint egy átlagos lakóház. Egy királyi palota nappalijában lenne a helye, mégis itt van, Papà félhivatalos tárgyalótermében.

Ismerve az ilyen találkozók természetét, ebben a teremben több hulla után kellett feltakarítani, mint egy városi hullaházban, de ezúttal semmi sem utal arra, hogy vérontás készülődne.

A Garzolo klán nőtagjai menyasszonyköszöntőre gyűltek össze, egy örömteli alkalomra. Legalábbis az lenne, ha az unokatestvérem, Belinda, a leendő ara befejezné a zokogást.

– Végig úgy fogunk tenni, mintha nem látnánk, hogy kisírja a szemét? – érdeklődik Gemma, miközben magához vesz egy gluténmentes kenyérszeletet a kosárból.

Végigfut a pillantásom az asztal körül ülő nőkön: nagynénik, unokatestvérek, testvérek és nagymamák. Látszólag csak Nonna és Belinda anyukája vett tudomást a lány lelkiállapotáról. Nyugtalan pillantást váltanak, aztán hamis mosolyra húzódik a szájuk.

– Nem törődünk vele. Úgy teszünk, mintha örömkönnyek lennének – válaszolom a húgomnak.

A hatalmas asztal mellé eredetileg húsz főt lehetne leültetni, de néhány távoli unokatestvér ragaszkodott hozzá, hogy mindenképp itt lehessen, ezért huszonhatan szorongunk egymás mellett.

Engem a jobbomon ülő Gemma és a balomon trónoló Mamma közé passzíroztak. Mamma látványosan helytelenítő pillantást vet Belinda irányába. Ha ez nem fejezné ki kellően a rosszallását, megfeszített állkapcsa ráerősít az üzenetre. Ponto-

san tudom, mire gondol: méltatlan egy Garzolo nőhöz az efféle érzelemnyilvánítás.

Mamma utálja a sírást, a nyafogást és a panaszkodást, ezért a legidősebb lányaként bőséges leckéket kaptam abból, hogyan kerüljem el ezeket.

Az így szerzett tudást jócskán volt módom alkalmazni az esküvőm óta eltelt két hónapban.

De az a helyzet, hogy szegény Belinda nem részesült effajta oktatásban, és teljesen érthető a helyzetre adott reakciója. A jövő hónapban hozzá kell mennie Papà egyik rangidős *capó*jához, aki történetesen háromszor idősebb nála. Papà ütötte nyélbe a frigyet, és a saját bőrömön tapasztaltam, hogy a feleség boldogsága fel sem merül szempontként.

– Annyira kínos – jegyzi meg Gemma. – Szívesebben lennék egy temetésen.

Mamma meghallja őt (hogyne hallaná, amikor olyan közel ül, hogy nekem ütközik a könyöke, valahányszor a vizespoharáért nyúl), és a nyakát kinyújtva Gemmára mered. Az arckifejezése nem valódi homlokráncolás, de a botoxolt szemöldökök között futó vékony vonalka egyértelmű jelzés mindenkinek, aki jól ismeri, hogy *nagyon* dühös.

– Vidd magaddal Belindát a mosdóba, és nem akarlak látni, amíg le nem nyugtattad!

A húgom arcából kifut a vér.

– *Én?* Hogyan nyugtassam le? – méltatlankodik. Könyörgő pillantást vet rám. – Bízd inkább Vale-re!

Mamma tekintete csak futólag állapodik meg rajtam, mielőtt megrázza a fejét.

– Menj, Gemma! És ne tartson túl sokáig!

A hangjában rejtőző él világossá teszi, hogy nincs helye vitának.

Gemma hosszan felsóhajt, feláll, és lesimítja térdig érő lenvászon szoknyáját.

– Ha nem vagyok itt tíz percen belül, küldjetek erősítést!

A távozásával mintha átkattintottak volna egy kapcsolót. Egyből megjelenik a feszültség, amely köztem és Mamma között alakult ki az esküvőm után. Kihúzom magam. Ő a fogát csikorgatja.

– Úgy érzed, én nem tudnék megfelelő tanácsokat adni Belindának az esküvője előtt? – kérdezem. Tudom, hogy be kellene fognom a számat, de képtelen vagyok rá. Túl nagyot csalódtam benne, és túl dühös vagyok Papà árulása miatt. Hogy adhatták hozzá a legidősebb lányukat egy Lazaróhoz hasonló alakhoz?

Mamma *spaghetti al limoné*t* teker a villájára, és felemeli a tányérjáról.

– Tudom, hogy még az alkalmazkodás időszakában jársz.

Keserű mosoly suhan végig az arcomon.

– Ó, valóban?

– Nagyon remélem. Én felkészítettelek erre.

Mindketten tudjuk, milyen nevetséges a kijelentése.

– A tőled tanultak egy szemernyit sem segítenek abban, amibe kerültem.

Lelassul a rágása. Lenyeli a tésztát, és felém fordul.

– Máris elfelejtetted a leckéket?

A kezem ráfeszül a villára.

---

* Citromos spagetti.

– Melyikre gondolsz? Nem emlékszem arra a részre, amikor arra kényszerítenek, hogy…

– Akkor hadd emlékeztesselek egyre! – vág közbe. – Egy Garzolo nő sosem panaszkodik olyasmire, amin nem tud változtatni.

Elszorul a torkom.

– Ó, igen. Egy igazi klasszikus.

– Házas asszony vagy, és kötelességed minden tőled telhető módon támogatni az uradat. Már így is van egy arcátlan gyermek az asztalnál, Valentina. Nincs szükségünk még egyre.

Nevetséges, hogy a közelmúltban történtek ellenére is ennyire fáj a tőle kapott kritika.

– Bármilyen kihívással képes vagy megküzdeni – folytatja. – Erre neveltelek. Ne sérts meg a gyengeségeddel!

Visszahúzom a könyökömet. Hirtelen undorodom még a gondolattól is, hogy hozzáérjek. Elmegy az étvágyam. Szótlanul tologatom az ételt a tányéromon, míg Mamma bosszankodva fel nem sóhajt.

– Menj, és nézd meg, mit művel a húgod! – csattan fel.

Nem kell kétszer mondania.

A mosdó a folyosó végén van, és amikor befordulok, a valamivel nyugodtabb Belinda siet el mellettem. Erőtlen mosolyt villant rám.

– Hol van Gemma? – kérdezem.

– Megigazítja a sminkjét.

Gemmát tényleg a tükör előtt találom, miközben az üveghez közel hajolva viszi fel a rúzst a szájára.

– Szép munka – mondom elismerően, ahogy megállok mellette, és lecsapom a táskámat a márványfelületre. – Belinda máris jobban fest.

– Azt mondtam neki, hogy egy ilyen öreg pasasnak már fel sem fog állni.

Meglepett nevetés tör ki belőlem.

– Miért vagy ilyen biztos benne?

– Dehogy vagyok biztos! De mit mondhattam volna neki? Nem mindenki olyan szerencsés, hogy egy fiatal, jóképű végrehajtóhoz adják. Gondolom, Lazarónak nincsen gondja e téren.

Keserű íz tölti el a számat. Bár tudná, hogy Lazarót egyáltalán nem érdeklem szexuális értelemben! A nászéjszakán teljesítette a kötelességét, de azóta egy ujjal sem nyúlt hozzám az ágyban.

Valami egészen más okoz neki gyönyört.

Próbálom elrejteni az érzéseimet, de Gemma közelében nehezebb dolgom van. Csak két év van köztünk, és nagyon közel állunk egymáshoz. Neki mondtam el először a hírt, miután Papà közölte velem, hogy a legjobb végrehajtójának a felesége leszek. Később megtudtam Mammától, hogy ezzel jutalmazta Lazarót, aki leleplezett egy Papà elleni összeesküvést, amiért egy *capo* és tíz *soldato* fizetett az életével. Papà mindig megjutalmazza az emberei hűségét, de a lányaival valamiért nem ennyire gavallér.

Gemma összecsukja a rúzst, és a szemembe néz a tükrön keresztül.

– Apropó, hogy vagy? Legutóbb akkor beszéltünk, amikor pár hete átjöttetek villásreggelizni.

Úgy teszek, mint akit hirtelen nagyon érdekelni kezd a saját tükörképe.

– Jól vagyok – vágom rá. A húgom sosem ismerheti meg a házasságom titkait. Hogy miket művel Lazaro, és mire kényszerít engem. Semmivé foszlana minden illúziója velem és a szüleinkkel kapcsolatban. – Mamma miért nem hozta magával Cleót?

– Cleo nem hagyhatja el a házat, ha látni szeretnéd, át kell jönnöd. – Gemma eligazgat egy hajtincset.

Kifogástalan a megjelenése, mint mindig. Elegáns, mogyoróbarna bubifrizura keretezi ovális arcát, és a gyémánt fülbevalókat viseli, amiket tőlem kapott pár hónapja a tizenkilencedik születésnapjára. Dús szempillái vannak, és lélegzetelállító szürke szeme, a testét heti öt pilates-magánórán formálja tökéletesre. Vele ellentétben én sosem kaptam rá a fitneszre, úgyhogy a hátsómra és a csípőmre felszaladt pluszkilók egy ideig biztosan velem maradnak.

– Ezúttal mivel húzta ki a gyufát? – érdeklődöm.

– Meglógott a testőre elől a plázában, aki aztán egy tetoválószalonban talált rá. A tetováló épp befejezte a hátán a *Megcsináltuk* feliratot.

Mire gondolt? Ugye nem arra, hogy…

– Felszabadították Britney-t?

Gemma a szemét forgatja.

– Bálványozza azt a libát. Papà azt mondogatja Mammának, hogy nem lett volna szabad elengednie Cleót azokra a tüntetésekre. Meg van győződve arról, hogy kimosták az agyát, Mamma pedig átnevelőprogramot készít elő neki, bármit is értsen ezen. Reggelente órákat töltenek a konyhában.

Mamma hagyományos olasz recepteket tanít neki. Délutánonként meg egymásnak adják a kilincset a magántanárok. Arra tippelek, hogy etikettórákat kell vennie. Cleo folyamatosan panaszkodik.

Annyira nevetséges az egész, hogy önkéntelenül is felnevetek. Mindig is a legkisebb húgunk volt a legnagyobb lázadó hármunk közül. Régebben aggódtam érte. Ma már azt kívánom, hogy Mamma ne tudja kioltani benne a tüzet.

– Szerintem legfeljebb egy hétig tart még a börtönbüntetés. Mamma mindig elnézőbb volt Cleóval.

– Nem vagyok biztos benne. – Gemma felém fordul. Ráncba szalad a homloka. – Van valami Papàval. Megerősítette a testőrségünket. Először azt hittem, hogy Cleo mutatványa miatt, de az nem magyarázná, hogy miért kíséri őt is több őr. Egy kicsit… szokatlan a viselkedése.

– Rákérdeztél Mammánál?

– Egy szót sem tudok kihúzni belőle. Azt mondta, koncentráljak a jövő havi partira. – Elködösül a tekintete. – Az egyik Messeróhoz akarnak hozzáadni, Vale. Esküszöm, az egész klánt meghívták, hogy ott parádézzak előttük, mint egy díjnyertes kanca.

A Messerók New York állam északi részét uralják. Amennyire tudom, sikerült elkerülni velük a nagyobb súrlódásokat, védelmi pénzben és az építőiparban utaznak. Amíg Papà fő bevételi forrása a kokain… Nincs min összeveszni. Ha Papà hozzá akarja adni Gemmát valamelyikükhöz, akkor szövetségeseket keres. De mihez?

– Ismered a hírüket – folytatja Gemma. – Teljesen kőkorszaki felfogásuk van. Még házas nőként is csak kísérővel hagy-

hatom majd el az otthonomat. Biztos vagyok benne, hogy Papà a *don* fiának, Rafaelének szán. Nem néz ki rosszul, de szörnyen romlott alak. Állítólag tizenhárom évesen lett beavatott. *Tizenhárom!*

A Messerók beavatási szertartásai messze földön hírhedtek. Csak azt fogadják be, aki gyilkol a *capó*ért. Így akarják biztosítani, hogy a katonáik bármire készek legyenek, ha valaki nem akarja befizetni a védelmi pénzt.

Elönt a düh. Papà pontosan ugyanazt akarja tenni Gemmával, amit velem is: egy gyilkoshoz adni. Nem tudom, hogyan leszek képes szótlanul tűrni ezt.

Mamma hangja szólal meg a fejemben. *Talán nem mindig érted apád lépéseit, de mindent a család védelmében tesz.*

Imaként ismételgetem a szavait, de napról napra veszítenek az erejükből.

Mi lesz, ha végképp megszűnik a hitem? Mindennel szembemegy, amit belém neveltek, de folyton arról álmodozom, hogy elszököm Lazarótól. Micsoda botrány lenne! Véget érne a mostani életem. Elkapnának, és visszavinnének a férjemhez, aki örömmel kínozna meg.

Szögesdrót szorul a szívem köré, ahogy elképzelem, miként állna bosszút rajtam. Ha csak az én életem lenne a tét, nem bánnám, de világossá tette, hogy az engedetlenségem legkisebb jelére másokat is bántani fog.

– Beszélek Mammával a Messerókról – ajánlom fel.

Gemma lemondóan int.

– Ne fáraszd magad! Tudod, hogy úgysem hallgatna rád. De nagyon kérlek, gyere el a partira! Szükségem lesz a támogatásra.

Bólintok.

– Menjünk vissza. Már biztos hiányolnak.

A terembe visszaérve az unokaöcsénket, Titót pillantjuk meg. Biztosan nem a rendezvényre jött. Csak mi, lányok, voltunk hivatalosak. Nonna széke mögött álldogál, egy hatalmas adag mortadellán legeltetve a szemét, de amikor észrevesz, azonnal megfeledkezik róla.

– Érted jöttem – közli.

– Valami gond van?

– Lazaro hívott. Azt kérte, hogy vigyelek haza.

Tito megcsörgeti a slusszkulcsot a zsebében. Megszólal a vészcsengő a fejemben.

– Mi történt?

– Csak azt mondta, szüksége van rád otthon.

A falon lógó jókora óra szerint délután öt van. Elég korai. Túl korai Lazaro megszokott játékaihoz. Amiket művel, amikre kényszerít… Azoknak az éjszaka sötétjében a helyük. De mi másért tartana rám igényt?

Végigsuhanok a termen, megpaskolom a nagynénik karját, csókot lehelek az arcukra. Gyorsan elbúcsúzom Belindától, megölelem Gemmát, és elindulok kifelé. Érzem anyám tekintetét a hátamon. Dühös, amiért nem köszöntem el tőle, de most nem volt türelmem hozzá.

Odakint takaróként borul a vállamra a párás májusi levegő, ahogy kilépek Titóval a hátsó ajtón. A tócsák tanúsága szerint nemrég állhatott el az eső. Az autó, egy golyóálló G-Wagen, pár lépésre parkol. Tito besegít a hátsó ülésre, aztán becsapja az ajtót, és becsusszan a sofőrülésbe.

– Rég nem láttunk.

Kedvelem Titót. Mindig is jól kijöttünk. A legtöbb férfi rokonommal ellentétben nem kezel agyatlan Barbie babaként.

– Alkalmazkodom a házasélethez – válaszolok kitérően.

Tito felhorkant.

– Szólj Lazarónak, hogy engedjen el gyakrabban. A csávó képtelen lazítani, de te attól még szórakozhatnál időnként.

Tito téved, nem Lazaro tiltott el a családi összejövetelektől. Én utasítom el a lehető legtöbb meghívást. Egyszerűen nincs energiám úgy tenni, mintha minden rendben lenne. Többnyire az is nehezemre esik, hogy reggelente kikeljek az ágyból. Ma is csak azért jöttem, mert Mamma hangsúlyozta, hogy kötelező a program.

Lazarót cseppet sem zavarná, ha akár egész nap házon kívül lennék. Rideg és érzéketlen ember. Csak akkor mutat bármiféle érzelmet, amikor…

Ne. Ne is gondolj rá!

Témát váltok.

– És te hogy vagy, Tito?

A kormányon dobol hosszú ujjaival.

– Kikészültem. Rengeteg a meló.

– Azt hittem, ti mind munkamániások vagytok – ugratom, mire fáradt mosolyt villant rám a visszapillantó tükörben.

Méreget egy pillanatig, aztán ellazulnak az izmai, bár csak minimálisan.

– Persze hogy azok vagyunk. Tudod, hogy értem, Vale. Majd ráérek aludni, ha fűbe haraptam. De egy dolog halálra dolgozni magad a családért, és megint más, ha egy seggfej ugráltat – szögezi le. Cigarettát nyom a szája sarkába, és leveszi az öngyújtóját a műszerfal tetejéről. – Nem vagyok senkinek

az ölebe. – Tompán hallatszanak a szavak, miközben rágyújt. – És nem ütöm az orrom mások szarságaiba.

Próbálom kibogozni, mire céloz.

– Papà valaki máshoz küldött melózni?

Tito leengedi az ablakot, és kifújja rajta a füstöt.

– Én, az apám, Lazaro, még Vince is. Teljesen értelmetlen dolgok után kajtatunk. Szerintem tiszta időpocsékolás, de senki sem hallgat rám.

A bátyám említésére megélénkül a figyelmem. Vince Svájcban van, egy banknál dolgozik, ő kezeli a klán tőkéjének jelentős részét. Ha őt is bevonták, akkor valami nagyszabású készül. Egy nagy üzleti megállapodás?

– Ki a másik fél? – kérdezek rá.

Tito pöfékel a cigarettával, és a fejét rázza.

– Ne aggódj miatta! Láttad azt az új űrlényes filmet a Netflixen? Tiszta agyfasz.

A tévéről kezdünk csevegni, próbálom leplezni a rettegésemet, ahogy közeledünk Lazaro házához. Nem vagyok hajlandó az otthonomnak hívni. Sosem éreztem magam otthon a falai között. Számomra csupán egy börtön.

Áthaladunk a kapun, és végiggurulunk a hosszú felhajtón. Tito búcsúzóul arcon csókol.

– Vigyázz magadra, Vale! És írj, ha találsz valami jó filmet.

Megígérem neki, aztán belépek a főbejáraton.

A férjem háttal áll nekem a konyhában, az iPadjére mered. Acélkék inget visel, fekete nadrágot és bőrövet, a szokásos munkaruháját. Megkönnyebbülök. Lazaro mindig kényelmesebb ruhába bújik, mielőtt nekilátunk. Talán semmi sem fog történni ma este.

– Üdv itthon! – köszönt, de a tekintete a képernyőre szegeződik. – Milyen volt az ünnepség?

Magasról tesz az egészre, de gépiesen elvégzi a rítust. Nem tudom, miért. Ebben a házban nem kell úgy tennie, mintha normális házasságban élnénk.

– Jó – válaszolom fásultan. A mosogatóhoz lépek, és vizet töltök magamnak egy pohárba. – Tito azt mondta, szükséged van rám.

Egy kis bőr hátizsák hever a pulton, a mosogató mellett. Nem az enyém. Lorna, a házvezetőnőnk hagyta itt?

Lazaro felpillant rám, figyeli, ahogy iszom. Amikor befejezem, elmosolyodik, és átnyújtja az iPadet. Meghűl a vér az ereimben. Ismerem ezt a pillantást. Csak egyvalamit jelenthet.

– Ezúttal valami különlegessel készültem neked – suttogja, és az arcomra csúsztatja a tenyerét, aztán az ujjaival végigsimít a bőrömön. – Nézd!

Nagyot nyelek, és lepillantok.

Az alagsori kamera élő képét látom.

A hideg betonpadlón egy nő hever magzatpózban.